

for nødvendige forbrugsvarer, såfremt tilsynet skønner, at der indenfor en branche ikke i rimeligt omfang finder sådan mærkning og-skiltning sted.

Med hensyn til affattelsen af ændringsforslagets § 3 gør flertallet opmærksom på, at der i loven om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 80 af 31. marts 1937 § 16, findes en sålydende bestemmelse: „Ministeren for handel, industri og søfart bemyndiges til efter samråd med hovedorganisationer for dansk erhvervsliv at fastsætte, at bestemte varer i detailsalg (salg til forbruger) kun må sælges eller udbydes til salg i foreskrevne enheder i henseende til tal, mål eller vægt eller med en på varen eller dens indpakning anbragt angivelse af tal, mål eller vægt, ligesom også til at fastsætte, at bestemte varer i detailsalg (salg til forbruger) kun må sælges eller udbydes til salg med angivelse af, om varen er dansk eller udenlandsk, eller af dens frembringelses- eller oprindelsessted. Ministeren kan nærmere fastsætte, på hvilken måde de pågældende angivelser skal anbringes, samt hvad der i hvert enkelt tilfælde skal forstås ved varens frembringelses- eller oprindelsessted.“

Denne bestemmelse er hidtil ikke anvendt som led i bestræbelserne for at orientere forbrugerne under deres indkøb i butikkerne. Da betydningen af, at forbrugerne har kendskab til vægten af varepakningers indhold, er stadig stigende, efterhånden som flere og flere af de varer, der omsættes i detailhandelen, sælges i fabrikantens, importørens eller grossistens pakninger, finder flertallet, at det vil være hensigtsmæssigt og sagligt mest betryggende, at monopoltilsynet får bemyndigelse til at kunne påbyde, at pakninger skal være forsynet med oplysning om nettovægt.

Flertallet indstiller herefter lovforslaget til vedtagelse i den ved nedenstående af handelsministeren tiltrådte ændringsforslag foreslåede affattelse.

Et mindretal indenfor flertallet (de socialdemokratiske medlemmer af udvalget) må beklage, at det ikke har været muligt at opnå tilslutning til kapitel I i forslaget til lov om indseende med priser, der omhandler avancestop. Da et avancestop tidligere har været gennemført ved handelsministeriets

bekendtgørelse nr. 108 af 21. marts 1951 og ved lov nr. 43 af 14. marts 1955 om forbrugsbegrænsende foranstaltninger uden de i nærværende lovforslags §§ 2 og 3 nævnte kontrolforanstaltninger, har mindretallet søgt at opnå tilslutning til et avancestop på tilsvarende grundlag, men heller ikke en sådan tilslutning kunne opnås.

Det er mindretallets opfattelse, at såfremt offentliggørelsen af prisundersøgelser i henhold til § 1 i den nye udformning af forslaget til lov om indseende med priser ikke fører til en ændring af påviste urimelige prisforhold, vil der foreligge grundlag for at søge lovhjemmel for indgreb.

Et andet mindretal indenfor flertallet (det radikale venstres medlemmer af udvalget) udtaler, at man må anse det for uforvarligt at gennemføre de i lovforslagets kapitel I indeholdte bestemmelser.

Mindretallet må anse det for udelukket at kunne administrere en ordning, hvis grundlag skulle være prisfortegnelser over hver enkelt vare i hver enkelt af 200 000 industri-, håndværks- og handelsvirksomheder udarbejdet af virksomhedens indehaver og med pligt for denne til at indsende meddelelser til monopoltilsynet om enhver fremtidig prisforandring for hver enkelt vare. Ordningen ville i praksis vise sig værdiløs og kun betyde en uoverskuelig ophobning af millioner af skrivelser.

Den af det socialdemokratiske mindretal antydede mulighed at indføre et avancestop uden nogen som helst kontrol med overholdelsen ville på den anden side medføre den største vilkårlighed, hvorved de mindre samvittighedsfulde ville profitere på de mere samvittighedsfuldes bekostning.

Efter mindretallets opfattelse beror de her nævnte forslag på en fejlvurdering af, hvilke midler der i en tid med normal vareforsyning er anvendelige for at modvirke urimelige avancer. Den opgave, der her foreligger, består i at fremme en sund konkurrence og at gøre det så let som muligt for forbrugerne at finde frem til de rimeligste priser.

Indenfor det vareområde, der beherskes af dominerende enkeltvirksomheder eller af kollektive aftaler, må opgaven løses af monopoltilsynet.

Udenfor dette område er der meget be-